

DOT HUTCHISONOVÁ

MÁJOVÉ RUŽE

STRACH NEBYL JEŠTĚ NIKDY TAK FASCINUJÍCÍ

Májové růže

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Dot Hutchisonová

Májové růže – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dot Hutchisonová

MÁJOVÉ RŮŽE

DOT HUTCHISONOVÁ

MÁJOVÉ & RUŽE

Přeložila Olga Neumanová

Copyright © Dot Hutchison, 2017

This edition is made possible under a licence arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

All rights reserved.

Translation © Olga Neumanová, 2018

Cover Illustration © Evgeniyja Porechenskaya/Shutterstock.com

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7597-147-0

ISBN e-knihy 978-80-7597-209-5 (1. zveřejnění, 2018)

Všem nebezpečným dívkám s ostrými rysy

Jmenuje se Darla Jean Carmichaelová a je tvoje první.

To ale zatím nevíš.

V tomhle krásném jarním dni víš jen to, že jí snad krásu do líček vetkl sám Bůh. Je to nevinná kráska, nic nepředstírá a není mar-nivá; proto ji miluješ právě tak, jak ji miluješ. Zářící blondatá hříva jí spadá na záda v těžkých vlnách a na sobě má své staromódní bílé šaty určené k oslavě Velikonoc. Dokonce si oblékla krajkové rukavičky a naškrobený krajkový klobouček. Viděls někdy něco takhle dokonalého? Tak čistého?

Dnes ti dává za pravdu i sama příroda. Podél prašné cesty ke kostelu kvetou narcisky, v husté zelené trávě svítí žluté a bílé květy, jako by neměly žádný jiný smysl existence než vyrovnat se svojí krásou Darle Jean. Dokonce i sedmikrásky září žlutě a bíle. Ačkoli většinou jsou v polích vidět i stuhy bledě fialových polních kvítků, tentokrát je tu jen Darla Jean.

Až na to... že Darla Jean nejde sama.

Kráčí zavěšena do mladého muže, v ohybu jeho lokte spočívá její ruka tak pevně, jako by tam patřila odjakživa, a to přitom není pravda. Její ruka mu nepatří, protože to nejsi ty. Darla Jean totiž patří jen tobě.

Odjakživa patřila jen tobě.

Nikdy nebylo nutné, abys jí to říkal. Věděla to odjakživa, tak to bylo přirozené. Vy dva k sobě totiž patříte, ať už by na to ostatní říkali cokoli, kdyby to tušili.

Zuříš, máš zlomené srdce a sleduješ je až k tomu malému cihlovému kostelíku, který tu stojí uprostřed rozkvetlých stromů jako ostrá jehla. Navzdory tomu, že ti v uších buší krev změtí emocí, si všímáš i dalších věcí. Ve volné ruce nese mladý muž košík sladkostí, které jim dala její matka s prosbou, ať je vezmou s sebou do kostela. Každý kousek je zabalený zvlášť a je určený na prodej, protože kostel potřebuje novou střechu, než přijdou bouřky.

Naklání se k ní pokaždé, když se zasměje.

Směje se téměř neustále.

Její smích ale patří tobě, stejně jako celý zbytek její osobnosti, takže jak je možné, že jej sdílí s někým jiným? Tenhle smích tě odjakživa uklidňoval, dokázal tě zbavit vzteku, který nosíš uložený příliš těsně pod povrchem. Kdykoli ho teď zaslechneš, ten vysoký, měkký zvuk, jako když terasou zavane lehký vánek, pocítíš ostré bodnutí bolesti na hrudi a lebka ti pulzuje jeho ozvěnou.

Společně vejdou do kostela a trvá ti minutu nebo dvě, než najdeš okno, kterým je vidíš jasně, aniž by tě zevnitř bylo vidět. Nemusí vědět, že jsi tady, aby si byla vědoma toho, co ti dluží a jak by se měla chovat. Uvnitř v kostele je pološero, plno stínů, a ve světle náhodných paprsků slunce, co sem dopadají zvenčí, víří prach. Neuvědomíš si tedy hned, co se tu děje.

Až za chvíli.

Vidíš před sebou jen potoky krve.

Líbá ji, nebo ona jeho, obličeje mají otočené k sobě, ačkoli stojí alespoň stopu od sebe. Možná, že je to jeho první polibek.

Jsi si jistý, že pro ni je to poprvé.

Její první polibek, který měl patřit tobě, na který jsi celé ty roky čekal. Místo toho jsi ji ale opatroval s vědomím toho, že je příliš čistá, příliš nevinná, než aby směla být pošpiněna podobnými věcmi.

Byla příliš čistá. Příliš nevinná.

Sklouzneš po zdi kostela, cihly jsou hrubé a bolestivě škrábou i přes oblečení. Třeseš se a možná i vzlykáš. Jak to mohla udělat? Jak to mohla udělat sobě i tobě?

Jak mohla připustit takovou poskvrnu?

Najednou je bezcenná, jako všechny ostatní kurtizány světa, které svá těla nabízejí všem okolo, s úsměvem a krutým, vědoucím pohledem. Uctíval bys ji do konce svých dní.

Přesto ji ale miluješ. Jak bys ji mohl nemilovat, navzdory všemu? Miluješ ji dost na to, abys ji chtěl zachránit, byť třeba před sebou samotnou.

Slyšíš, jak chlapec odchází s omluvou na rtech – musí svým bratrům pomoci s přípravami. Slyšíš, jak pastor dobromyslně oslovil Darlu Jean. Říká jí, že musí doběhnout do města a koupit kelímky na limonádu – zvládne to tu sama? Ale samozřejmě. Vždyť v tomto kostele vyrostla. Vždycky tu byla v bezpečí. Neumí si představit svět, kde by to neplatilo napořád. Sleduješ pastora, jak kráčí po prašné cestičce pryč odsud – pořád se vzdaluje – a zaslechneš, jak si dívka začala zpívat.

I její písně ti patří a teď je nemůže slyšet nikdo jiný.

Když vkročíš dovnitř, přivítá tě s úsměvem a se smíchem. Oči jí září. Nemůžeš říct, že jsou bezelstné, teď už ne. Teď, když přišla o svoji nevinnost. Úsměv jí povadne na rtech, když se k ní přiblížíš.

Má dokonce tu drzost se tě zeptat, zda se něco děje.

Víš, že nemáš moc času – do města je to jen pár kilometrů a pastor často chodívá tam a zpět, přesto máš ale dost času na to, abys jí ukázal. Abys jí ukázal vše, co je potřeba.

Slíbil jí život bok po boku i to, že ji budeš navždycky chránit. Slíbil jí celý svět.

Ona ho zahodila.

Celé je to její chyba.

Z kostela utíkáš ve spěchu, stále plný bolesti z její zrady.

Darla Jean zůstane v kostele. Je natažená na kamenech, bílé šaty na oslavu Velikonoc v cárech, do kterých se vsakuje rudá kaluž. Narcisy, které jsi pro ni natrhal – byl to dárek, a hle, jak s ním naložila – jsou rozházené kolem ní. Oči má otevřené a prázdné. Doznívá v nich zmatek. Nadělil jí rozeklaný úsměv, o který se smí podělit se světem, bude-li chtít.

Už se nezasměje ani nezazpívá. To, co patří tobě, už nemůže pospínit.

Už neudělá nic. Možná jsi nechtěl. Možná ti lovecký nůž sklouzl a zajel příliš hluboko. Možná jsi zapomněl, že těsně pod povrchem proudí tolik krve. Ale možná jsi naopak udělal přesně to, co jsi zamýšlel.

Koneckonců je to jen další děvka.

Darla Jean je teď mrtvá.

Netušils, že bude tvoje první.

Zatím to nevíš, ale nebude ani tvoje poslední.

únor

Když zanedbáváte vyřizování úředních papírů, tak se začnou exponenciálně množit – podobně jako králíci a drátěná ramínka. Zvláštní agent Brandon Eddison se zamračil na nejnovější hromady papírů, co mu přistály na stole. Nemohl si pomoci a musel si představit, jak by asi vypadaly, kdyby je zapálil. Stačilo by jen maličko – jedno škrtnutí sirky nebo zapalovače, namířené na rohy jednoho dvou papírů, co vyčuhovaly uprostřed stolu. Chytlo by to krásně rovnoměrně a všechny papíry by byly za chvíli pryč.

„Když to zapálíš, vytisknou ti to znova a budeš muset vyřizovat navíc ještě papíry kvůli požáru,“ zaslechne rozesmátý hlas po své pravici.

„Sklapni, Ramirezová,“ povzdechne si.

Mercedes Ramirezová je jeho kolegyně a kamarádka. Jenom se znovu zasměje a opře se dozadu na židli, přičemž si protáhne tělo do dlouhé, lehce prohnuté linie. Židle na protest zapraská. Její stůl je také pokrytý papíry, nejsou na něm žádné hromádky, jenom jednodílná vrstva. Kdykoli ji požádá o nějakou informaci, dokáže ji nalézt ani ne za minutu. Nikdy nepochopil, jak to dělá.

V rohu, čelem k jejich pracovním stolům, které jsou vzájemně postavené kolmo, se nachází doupě jejich nadřízeného kolegy, zvláštního velícího agenta Victora Hanoveriana. K Eddisonově znechucení a údivu na jeho stole žádné papíry neleží, jsou totiž všechny vyřízené a roztríděné do různobarevných

desek. Victor jejich neohroženou trojici šéfuje, a tak musí vyřizovat víc papírů než každý z jeho podřízených, je s tím ale přesto pokaždé hotový jako první. Po třiceti letech ve službách odboru se to dá čekat, usuzuje Eddison, ta myšlenka ho ale vyděsí.

Podívá se znovu na svůj stůl a na nejčerstvější hromádku, která na něm přibyla. Když se natáhne pro pár stránek, co leží navrchu, znechuceně při tom zavrčí. Má svůj systém, který je pro Ramirezovou stejně matoucí jako pro něho ten její. Navzdory tomu, že je hromada papírů poměrně vysoká, netrvá mu dlouho, než ji roztrídí do správných hromádek u zadní hrany stolu, rozdělených dle tématu a priority. Papíry jsou pečlivě srovnané s hranou stolu, pravidelně se střídají položené na výšku a na šířku.

„Bavil se s tebou o tom někdy nějaký doktor, co by byl sympatický?“ ptá se Ramirezová.

„Ptal se tě na tyhle věci někdy někdo z televize?“

Zahihňá se a otočí se zpátky ke svému stolu. Bylo by hezké, kdyby mu aspoň jednou jedinkrát skočila na špek. Rozhodně se nedá říci, že by byla stoprocentně vyrovnaná, vůči škádlení je ale až nezvykle imunní.

„Kde je vůbec Viki?“

„Vrací se z výpovědí. Bliss chtěla, aby u toho byl.“

Přemýšlí, zda ji má upozornit, že ještě tři a půl měsíce poté, co zachránili přeživší ze Zahrady motýlů, pořád používá přezdívky, které obětem přidělil jejich únosce.

Nakonec to nechá být. Stejně o tom nejspíš ví. Tahle práce se většinou snáší líp, když si v hlavě dokážete všechno roztrdit

do patřičných šuplíčků, a to, co byly dívky zač v minulém životě, není lehké do toho všeho nějak zařadit.

Musí se pustit do práce. Dnes je den na vyřizování papírů, nebo alespoň z větší části, a opravdu by se měl postarat o to, aby ze všech těch papírů do večera zmizela aspoň jedna hromada. Oko mu padne na horu barevných složek, která na jeho stole bydlí v pravém zadním rohu už léta. Časem na ni přibývají další a další složky, zato žádné nové odpovědi. Tahle hromada se nezmenšuje.

Opře se o opěradlo židle a pečlivě si prohlíží dvě zarámované fotografie, které stojí na registračce plné jeho kancelářských potřeb a prázdných formulářů. Na jedné stojí bok po boku se svojí sestrou při jednom dávném Halloweenu. Byla to jedna z posledních příležitostí, kdy je spolu někdo vyfotografoval. Pak ji cestou domů ze školy kdosi odvlkl přímo z ulice. Bylo jí teprve osm. Logicky je mu jasné, že musí být mrtvá. Stalo se to už před dvaceti lety, pořád si ale prohlíží každou dívku, které je něco přes dvacet a která mu ji něčím připomene. Naděje je zvláštní, vrtošivá věc.

Faith ale byla úplně stejně zvláštní a vrtošivá. Jeho sestra, dokud byla ještě jeho sestrou, a ne statistikou v seznamech zmizelých dětí.

Druhá fotografie je novější, sotva pár let stará. Je to památka na jeden z nepodivnějších a nejméně předvídatelných výletů, které kdy zažil, samozřejmě mimo své pracovní povinnosti. Priya a její matka ho během toho asi půl roku, kdy bydlely v D. C., vytáhly na spoustu divných výletů za památkami, ale tenkrát to bylo skutečně jako vystřižené z nějaké noční

můry. Není si dokonce ani jistý, jak vůbec skončili na té pláni poseté ohromnými bustami prezidentů. Nějak se to ale stalo a v jednu chvíli vylezl Eddison s Priyou na ramena Lincolnovi. Oba přitom ukazovali na ohromnou díru, která zela soše ze zadu v hlavě. Bylo to realistické? Samozřejmě. A byl to záměr? Soudě podle toho, v jak zoufalém stavu byly ostatní deset metrů vysoké busty... asi ani ne. Z toho dne má i další fotografie, bezpečně uložené v krabici od bot na dně své šatní skříně. Tuhle má ale nejradši. Ne kvůli té znepokojivé bustě dávno zavražděného prezidenta, ale proto, že Priya tu překvapila sama sebe tím, že se jí obličej rozzářil nečekaným úsměvem.

Priyu, která se nečekaně smála, nikdy nezažil. Tahle Priya se rozbila na kousky jen pár dní předtím, než poznal tu dívku, která z těch rozbitých kousků povstala. Priya, kterou zná, má ostré hrany, umí zuřivě zavrčet a usmívá se tak, že je to jako políček do tváře. Cokoli měkkého a milejšího je jen náhoda. Možná, že její matka v ní občas něco z dřívější měkkosti zahlédne, ale nikdo jiný ne. Ne od té chvíle, co z Priyiny sestry zůstaly jen fotografie a data schovaná v barevné složce v pravém zadním rohu jeho stolu.

Eddison si je docela jistý, že s dřívější Priyou by se býval nikdy nespřátelil. Pořád ještě ho děsí, že jsou vůbec přátelé. Měla pro něj být jen sestrou oběti vraždy, dívkou, kterou měl vyslechnout, politovat a nikdy ji pořádně nepoznat. Jenže ve dnech následujících krátce po vraždě sestry byla Priya šíleně zuřivá. Měla vztek na vraha, na svoji sestru, na policii i na celý zasaný svět. A tenhle druh vzteku Eddison důvěrně zná.

A protože na ni myslí, protože má dnes první úřední den po té spoustě příšerných dní, kdy se snažil udržet média na uzdě kvůli případu s Motýly, vytáhne svůj osobní mobil a vyfotí zarámovanou fotografii. Obrázek jí odešle a odpověď ani nečeká – podle hodin je mu jasné, že u ní je teprve devět, a vzhledem k tomu, že nemusí vstávat do školy, tak je nejspíš pořád ještě zamotaná do deky jako palačinka.

O chvíličku později mu ale zabzučí telefon. Přijde mu fotografie budovy z červených cihel, která by měla působit majestátně, a přitom vypadá jen nabubřele. Je to prostě cihlová zeď pokrytá rezavějícími kovovými mřížemi, které jsou zřejmě v teplejších měsících porostlé břečtanem. Ve zdi jsou nepravděelně rozmístěná vysoká středověká okna.

Co to má znamenat?

Telefon znovu zabzučí.

Tohle je škola, kde jsem málem skončila. Přála bych ti vidět jejich uniformy.

Bylo mi jasné, že se učíš na dálku, jen abys mohla trávit celé dny v pyžamu.

No, nejen to. Víš, že ředitel protestoval, když mu máma oznámila, že tam chodit nebudu? Řekl jí, že mi dělá medvědí službu, když mě nechává spokojit se s druhořadým vzděláním.

Eddison zamrká. *To nemohlo dopadnout dobře.*

Nejspíš je zvyklý, že všichni skácou, jak jeho pták zapíská. Máma ho ale má většího.

Na ramena mu náhle dopadne závaží a on sebou cukne. Je to ale jenom Ramirezová. Její pojetí osobního prostoru je na-prosto odlišné od toho jeho, přesněji řečeno, on má alespoň

představu o tom, co to osobní prostor je. Nehádá se s ní, protože ví, že to nikdy nedělá dobrotu, a radši k ní nakloní displej telefonu, aby si mohla přečíst, co je ve zprávě napsáno.

„Jak jako, jeho – Eddisone!“ Bolestivě ho cvrnkne do ucha. „Tos ji naučil ty?“

„Je jí skoro sedmnáct, Ramirezová. Na sprostárny mě nepotřebuje.“

„Máš na ni špatný vliv.“

„Co když má špatný vliv ona na mě?“

„Kdo je tady dospělý?“

„Rozhodně ani jeden z vás,“ přidá se nový hlas.

Oba se zašklebí.

Viki jim nepřipomene, že v pracovní době mají mít soukromý mobil vypnutý, ani to, že mají lepší věci na práci. Jen kolem nich projde, zahalený do vůně čerstvé kávy, a zavolá na ně přes rameno: „Pozdravujte Priyu!“

Eddison poslušně naťuká pozdrav a Ramirezová vklouzne zpátky za svůj stůl. Směje se, když si přečte Priyinu okamžitou odpověď.

Auuu, dostal jsi důtku?

Co vůbec děláš vzhůru?

Procházím se. Konečně se zlepšilo počasí.

Není tam zima?

Je, ale už nesněží, z nebe nepadá břečka ani nic jiného hnusně mokrého. Zjišťuju, jak to tu vypadá.

Zavolej mi později. Chci vědět, jaké to tam je.

Počká, až to potvrdí, a pak telefon zastrčí zpátky do šuplíku k pistoli, služebnímu odznaku a k ostatním věcem, se kterými

si nemá hrát, když je v práci. V téměř neustávajícím proudu příšerností, ze kterých sestává jeho práce, je Priya záblesk života.

Už tu pracuje dost dlouho na to, aby věděl, že by za to měl být vděčný.

V Huntingtonu v Coloradu je v únoru příšerná zima. I když jsem nabalená tak, že si připadám trojnásobná oproti normálu, stejně mi zima zalézá až pod kůži. Jsme tady už týden a dnes je to poprvé, kdy je skoro pěkně, aby se tu dalo porozhlédnout.

Zatím mi to tu připadá podobné všem těm dalším místům, kde jsme za poslední čtyři roky žily. Mámina firma nás posílá od čerta k ďáblu a máma všude hasí aktuální průšvihy. Za tři měsíce budeme zase na cestě, možná už napořád, aby mohla převzít oddělení lidských zdrojů v pobočce v Paříži. Ne že by Francie nutně musela být poslední štace, ale myslím, že obě asi tak nějak doufáme, že to tak dopadne. *Priya v Paříži* zní moc pěkně. Huntington je dost blízko k Denveru, aby tam máma mohla dojíždět do práce, a přitom dost daleko, abychom se tam cítili víc jako na vesnici než jako ve městě. Alespoň takhle nám to popisoval zástupce společnosti, který nám přišel první den ukázat náš dům.

Po pěti dnech mokré břechky začalo o víkendu sněžit. Trávníky jsou načechrané a bílé, zato u okrajů jsou hnusně šedivé. Máloco je ošklivější než nahrnutý sníh. Silnice jsou ale čisté a chodníky jsou posypovou solí zbarvené do modra. Připadá mi, jako bych kráčela po nějakých šmoulích jatkách.

Ruce si při chůzi vrazím hluboko do kapes, částečně abych se zahřála, a částečně proto, aby mě nesvrběly prsty, které by měly rády na dosah nějaký lepší fotoaparát než jen ten, co mám ve svém telefonu. Lepší foťák jsem nechala doma, ale v Huntingtonu je to zajímavější, než jsem čekala.

Když procházím kolem nejbližší základní školy, na jedné straně hřiště zahlédnu domeček pro veverky na zimu. Je to vlastně takový kurník postavený na kulech a natřený na červeno. Vespod je díra, aby veverky mohly dovnitř a ven, a bliká tam světýlko kamery. Děti ve škole zřejmě veverky přes zimu pozorují. Teď jich tam pár spí na podestýlce z rozedraných dek a pilin. Jasně, že jsem tam nakoukla. Vždyť to je domeček pro veverky.

O kilometr a půl dál narazím na malý plácek v rohu křižovatky ulic. Je moc malý na to, aby to mohl být park, uprostřed ale stojí nádherná malá besídka z kovaného mřížoví. Tedy něco jako besídka – není tu podlaha, sloupky jsou zaražené přímo do zmrzlé země, navzdory pevnosti kovových podpěr to ale celé působí jemně a křehce. Cibulovitá střecha je křehká a jako z kraje. Vypadá to jako venkovní kaplička určená ke svatbám, až na to, že v okolí jsou jen samé restaurace rychlého občerstvení a jedna osamělá oční optika.

Domů se vracím širokým obloukem. Musím přitom překonat křižovatku sedmi různých silnic, polovina z nich jsou jednosměrky a ukazatele míří na opačnou stranu, než by měly. Jasně, je teprve půl dvanácté a skoro všichni jsou v práci nebo ve škole, mám ale pocit, že tahle křižovatka je výsadou řidičů, kteří plní rezignace očekávají jako řízení osudu jistou smrt.

Stejně všechno fotím, i když fotky z telefonu nebudou stát za nic. Fotím skoro všechno a pořád. Svět mi připadá o trochu méně děsivý, když ho k sobě pouštím jen čočkou fotoaparátu. Většinu času stejně fotím pro Chavi, aby si mohla prohlédnout to, co vidím já.

Chavi už je skoro pět let mrtvá.

Já ale fotím pořád dál.

To díky její smrti jsem se seznámila se svými agenty FBI. Patří mi takovým zvláštním způsobem. Eddison, Mercedes a Viki. Měla pro ně být jen další případ, moje starší sestra měla být jen další mrtvá dívka ve složce s barevnými deskami. Oni se mi ale místo toho po její smrti ozývali, aby zjistili, jak se mi daří. Posílali mi pohledy, e-maily a telefonovali mi, a v určitou chvíli mi přestaly ty připomínky Chaviny vraždy vadit. Místo toho jsem začala být za svoji zvláštní skupinku přátel z Quantica vděčná, ačkoli jsem se dál stěhovala z místa na místo.

Projdu kolem knihovny, která mi připomíná spíš katedrálu. Je tu i skleněná mozaika a zvonice, hned vedle je obchod s alkoholem a kancelář právníků, co se specializují na řešení případů řízení pod vlivem alkoholu. Ještě o kousek dál je nákupní středisko, v jehož čele stojí ohromná posilovna otevřená čtyřicet hodin denně, a přímo naproti němu je jakési centrum volnočasových aktivit pro děti. Mezi nimi stojí sedm různých fastfoodových restaurací. Zvláštně se mi to zalíbí, ten protiklad a nepořádek, to vědomí, že naše dobré úmysly většinou přijdou vniveč a neřesti na nás čekají za prvním rohem.

Mnohem větší nákupní středisko, dvoupatrové a s daleko složitější výzdobou, než je pro jakékoli podobné místo patřičné,

je domovem údajně nejluxusnější pobočky řetězce s potravinami Kroger v celé zemi. Zvenčí umístěné logo napovídá, že uvnitř je Starbucks, další pobočka přitom stojí hned přes ulici a další je jen kousek odsud. Byl by to dobrý vtíp, až na to, že to vůbec vtipné není.

Nejspíš bych si měla koupit něco k obědu, když jsem ale sama venku, snažím se si k jídlu nic nedávat. Nejde mi o zdraví – s mámou si ráda dám cokoli dobrého. Vadí mi jíst o samotě. Už pár let se snažím najít rovnováhu mezi tím, co potřebuje moje tělo, a tím, co po mně chtějí moje emoce, a zatím se mi to úplně nedaří. Někdy, většinou když mám zrovna špatný den, se mi z jídla dělá zle. Souvisí to s tím, když si uvědomím, že tu není Chavi, že je zkrátka *pryč* , a bolí to tak strašně, že to vůbec nedává smysl – cokoli, co takhle moc bolí, by se mělo dát nějak *spravit* , a to už nejde. Pak do sebe cpu sušenky Oreo, dokud nemám úplně nafouklý žaludek a křeče, a když pak zvracím, aspoň má ta bolest nějaký smysl.

Už je to pár měsíců, co jsem převrávorala přes tu tenkou čáru, kterou jsem sama pro sebe nakreslila. Zhroutila jsem se před záchodem (Orea rozhodně nechutnají napodruhé tak výborně jako napoprvé)... A pořád ještě nezapomínám na to, že moje sebekontrola není valná. Máma vždycky mnohem míň řešila váhu než to, že se přejídám, dokud mi není špatně, ale společně se nám podařilo věci stabilizovat. Máma má železnou vůli, já její železné vůli věřím a tím se mi ulevuje, a tak už se nepotácím mezi těmi příšernými extrémy vyhublosti na kost a oplácenosti.

To, že díky své současné váze jsem Chavi podobnější než kdy dřív... to se nedá nic dělat. Když mám lepší den, jenom se otřesu

a pečlivě se vyhnu pohledu na všechny fotografie i pohledům do zrcadla většího, než je kapesní zrcátko. Když mám špatný den, cítím pod kůží bodání tisíců jehel a prsty mě svědí, jak chtějí roztrhnout balíček sušenek. Máma říká, že jsem jako rozepsaná kniha.

Zamírím dovnitř. Nejsem si jistá, jestli mi neumrzla špička nosu, takže vypít něco teplého by nebylo špatné. Když vynechám jídlo, dokud se nevrátím domů, měla bych to zvládnout.

Kávu připravuje malička starší paní, která vypadá jako vra-beček. Musí jí být nejmíň osmdesát, bílé vlasy zabarvené do fialova má svázané do maličkého drdůlku a vyzdobené fialovými sponkami. Zádá i ramena má ohnutá a ruce jí zkroutila artritida, pohled má ale jasný a mile se usmívá. Napadne mě, jestli tuhle práci potřebuje, nebo jestli patří mezi lidi, kteří si i v důchodu najdou nějakou práci na poloviční úvazek, protože doma nebo s manželem se brzy začnou užírat.

„Jméno, drahoušku?“ zeptá se mě s fixou v ruce, když se natáhne po kelímku.

„Jane.“

Protože sledovat, jak mi lidi mrzačí moje jméno, je podívaná pro sebevraha.

O pár minut později držím svůj kelímek v ruce. Stolky a židle jsou tu v rohu velkého obchodu naskládány těsně vedle sebe, ve stropě jsou zabudované reproduktory a proudí z nich nějaká příšerná komerční nahrávka nudného jazzu, v hluku obchodu ale skoro není slyšet. Rozhlasem jsou vyvoláváni různí zaměstnanci, třískají tu o sebe nákupní vozíky, plechovky a přepravky, děti kolem ječí, hraje tu nějaký pop rock, kolem je

hrozný chaos a zmatek a celý koncept kavárny uprostřed samoobsluhy je tím ještě podivnější.

Zamířím tedy zase ven do zimy a do větru, který začal před chvilí foukat. Náhodou zabloudím na parkoviště. Vyšla jsem z obchodu zadem, ale když přejdu dopředu, dostanu se po té ulici přímo domů. Už je asi načase to otočit.

Místo toho ale zamrznu, když uvidím zvláštní maličký pavilonek. Stojí na travnatém ostrůvku, jednom z mnoha, které parkoviště dělí na jednotlivé sekce, a na třech stranách jsou jeho plechové stěny pokryté těžkým bílým plátnem. Na příčných podpěrách jsou zavěšené výhřevné lampy rozpálené do ruda, vysoko nad hlavami většinou postarších mužů. Všichni mají podobné kšiltovky, tmavě modré nebo černé se žlutou výšivkou, a všichni jsou pořádně nabalení kvůli zimě, která sem zalézá jednou vyhrnutou plátěnou stěnou. Sedí u kamenných stolků a mezi sebou mají rozložené šachovnice a figurky. Na celé scéně není na první pohled nic zvláštního. To je ale mýlka. Tuhle realitu totiž bolestně znám.

Nic není podobné pár staříkům, kteří se sešli u partičky šachů. Hrávala jsem šachy s tátou.

Hrál příšerně a já předstírala, že mi to taky nejde, což mu vadilo mnohem víc než mně. Hráli jsme spolu ale každou sobotu ráno v parku kousek od domova, nebo v prázdném kostele hned vedle parčíku, to když udeřila dlouhá bostonská zima. Někdy si chtěl zahrát i během týdne, na té naší sobotní tradici ale bylo něco, co jsem měla obzvlášť ráda.

Dokonce i po tátovi se po skupinkách hrajících šachy rozhlížím všude, kam se přistěhujeme. Každou hru prohraju, aspoň

polovinu z nich naschvál, ale pořád chci hrát. Všechno, co pro mě táta znamenal, už jsem uložila hluboko v sobě. Jediná tradice, kterou udržuju i nadále naživu, je to, že druhé přesvědčuju o tom, že šachy hraju mizerně.

Najednou zaskřípou brzdy auta a kousek ode mě se otevrou dveře řidiče. Moje pozornost se tam obrátí od staříků a jejich šachovnic. Za volantem sedí mladá žena, bude jí něco přes dvacet, a na klíně má pletení. Usměje se na mě. „Můžeš si s nimi klidně promluvit,“ řekne mi. „Oni nekoušou. Aspoň ne zubama.“

S úsměvy to se mnou není valné, většinou lidi spíš vyděším, ale snažím se nasadit příslušně přátelský výraz. „Nechtěla jsem se vnucovat. Může si s nimi zahrát i někdo cizí?“

„Někdy jo. Docela si vybírají, ale nikomu nevadí, když se zeptáš. Mám tam dědu.“

To vysvětlovalo to pletení. Díkybohu – Madame Defarge z parkoviště by mi přišla dost děsivá.

„Běž a zeptej se,“ naléhá na mě a palcem nepřítomně hladí smyčky červené vlny, co má omotané kolem malíčku. „Přinejhorším tě odmítnou.“

„Naléháte na každého, kdo se tu zastaví a zírá na ně?“

„Jenom na ty, co vypadají osaměle.“ Než stihnu vymyslet nějakou odpověď, už zabouchne dvířka.

Ještě chvilku tam stojím jako idiot, ve všech částech těla, které nemám zmrzlé, cítím narůstající vlnu bolesti, a tak přejdu přes trávník a vejdu do vyhřátého pavilonku. Všichni hráči se zarazí a upřou na mě své pohledy.

Většinou jsou to starší chlapíci, evidentně veteráni, to poznám podle údajů o jednotkách a operacích, co je mají vyšité

na kšiltovkách. U partiček šachu na veterány narazíte často, takže ačkoli všechny operace neznám, poznám toho dost, abych je dokázala roztřídit do skupinek. Většina chlapíků tady sloužila ve Vietnamu, pár v Koreji, pár v Iráku při Pouštní bouři, a sedí tu i jeden velice starý pán zabalený do šátků a dek, usazený těsně pod výhřevnými lampami. Má na sobě čepici s operací Neptun, barva vláken vybledlá do matné hořčicové.

A sakra.

Tenhle chlapík byl při vylodění v Normandii ještě předtím, než moji prarodiče přišli na svět.

Jeden z vietnamských veteránů, celý seschlý, tváře povislé a nos jako hrušku protkanou žilkami, jenž napovídá, že partička šachů je pro něj možná alternativou k alkoholu, se na mě zamračí. „My žádné dary nechceme, děvče.“

„Já vám žádné nenabízím. Chtěla jsem se zeptat, jestli si s vámi může zahrát někdo cizí.“

„Ty hraješ?“ Zní to, jako by mi to nevěřil.

„Špatně, ale hraju. Když se někam přestěhujeme, tak tam vždycky hledám příležitost, kde si zahrát.“

„Hm. Myslel jsem, že na to vy mladí máte ty internety.“

„To není to samé.“

Nejstarší z mužů si odkašle a všichni ostatní se k němu otočí. Každá skupina má svoji hierarchii: a veteráni se od toho nijak neliší. Bez ohledu na hodnost mají ti z druhé světové tu nejvyšší autoritu. Tenhle muž přežil peklo na zemi a svoje jizvy si nese mnohem déle než všichni ostatní, co tu s ním jsou. Taková hodnost se nemění odchodem z armády.

„Pojď sem, prosím.“

Obejdu stůl a posadím se na kousíček lavičky, která je vedle něj volná. Pozorně si mě prohlíží, nejsem si úplně jistá, proč, a zkažený nasládlý pach jeho dechu mě přivede na myšlenku, jestli není diabetik a jestli je v pořádku, že tu vysedává v tomhle počasí, byť jsou tady ohřívací lampy a deky, do kterých je zabalený. Kůži má tenkou jako papír, poskládanou do jemných vrásek, nepravidelně zabarvenou stářím a únavou, síť namodralých tenkých žilek na skráních a pod očima. Na jednom spánku má kůži silnou a bledou, zjizvenou až za ucho. Že by ho v Normandii zranil šrapnel? Nebo je to něco úplně jiného?

„Ty jsi taky ve válce, vid', děvče?“

Zamyslím se nad tím a počkám, až se mi otázka vtělená do těch zvláštních slov zhmotní v hlavě. Dostane tvar Chavi a já si uvědomím všechnen ten vztek, žal a bolest, které s sebou od její smrti nosím každý den. „Ano,“ odpovím po chvíli. „Jen nevím, proti komu.“ Ve válce potřebujete nepřítel, nejsem si ale jistá, že by mi kdokoli byl schopen ublížit víc, než to umím já sama.

„Na to někdy myslel každý z nás,“ souhlasí muž a mrkne na ostatní. Všichni až na jednoho nás pozorně sledují. Ta jediná výjimka si prohlíží svoji šachovnici, trochu se mračí a právě mu dochází, že jeho král bude brzy v pasti. „Jak se jmenuješ?“

„Priya Sravastiová. A vy?“

„Harold Randolph.“

„Seržo!“ Většina mužů se rozkašle do dlaní. Jenom jeden nekašle, ten ale nevypadá jako veterán. Je mladší než oni, nějak měkčí, a cosi v jeho pohledu (vlastně spíš něco, co tam chybí) napovídá, že mezi ně úplně nepatří.

Serža obrátí oči v sloup. Pomaličku si stáhne pletenou rukavici, pod ní je ještě jedna, bezprstá, stejně vybledle žlutá jako písmenka na jeho čepici. Když zdvihne ruku, trochu se mu třese. Odhaduji, že to je spíš následkem mrtvice než zimou. Jedním prstem se dotkne špičky mého nosu. „Cítíš to?“

Už už bych se usmála, ale nechci ho vyděsit a stát se tu nevítanou. „Ne, pane.“

„Tak jdi pro dnešek domů, ale vrať se, kdykoli budeš chtít. O víkendech moc nehrajeme, bývá tu hodně lidí.“

„Děkuju, pane,“ řeknu mu. V náhlém popudu mu dám pusku na jednu tvář a jemné chloupky mě zašimrají na rtech. „Vrátím se.“

Muž s nosem jako okurka se zahihňá. „Helemese, Serža má novou budoucí bývalku.“

Většina ostatních na mě kývne, což je spíš známka toho, že mě berou na vědomí, než projev přátelství, mně to ale nevadí. Budu si tu muset vybudovat své místo, ukázat jim, že tu nejsem z nudy či přelétavosti. Postavím se a projdu kolem zadní stěny pavilonku, nasávám teplo, než zamířím domů, a letmo pohlédnu na muže, který je ode mě nejdál, na toho, co sem nepatří. Nemá na sobě kšiltovku, jen pletenou čepici, kterou má staženou tak daleko dozadu, že odhaluje světlé vlasy neurčitého odstínu.

Věnuje mi prázdný úsměv.

„Někoho mi připomínáte,“ vyhrknu.

Jeho úsměv se nemění. „To slýchám docela často.“

No jasně. Není nikomu podobný, takže musí připomínat skoro všechny. Není na něm vůbec nic zapamatovatelného, nic,

čeho by se dalo chytit, nic, podle čeho by ho člověk mohl poznat. Není ani pohledný, ani ošklivý... zkrátka je. Dokonce i oči má zvláště kalné, jejich barvu nejde rozeznat.

Ani když se usměje, výraz v obličeji se nemění. A to je podivné. Úsměv vás změní, je patrný ve tvářích, promění tvar úst, vrásky kolem očí. Jeho obličej ale vypadá úplně stejně jako předtím, než se usmál. Ne že by působil přímo falešně, jen nevypadá... přirozeně. Přiznejme si ale otevřeně, že kroužky šachů pod širým nebem bývají útočištěm nejružnějších podivínů. Možná by na mě mělo udělat dojem, že se mi vůbec dívá do očí.

Přikývnu, pořád trochu znepokojeně, a zamířím směrem domů. Už mi není taková zima, což nenasvědčuje ani tak tomu, že by se snad oteplovalo, ale spíš mi to říká, že bych se měla honem vrátit do tepla, než si přivodím omrzliny.

Jakmile jsem poblíž domu, zastavím se pod velkým přístřeškem, který chrání všechny poštovní schránky z naší ulice. Je tu dokonce i popelnice přivázaná řetězem k jednomu sloupu, aby bylo kam házet letáky a nevyžádanou poštu. Když mám trochu sentimentální náladu, stýská se mi po naší schránce v Bostonu. Na veselém žlutém podkladu byly barevné otisky našich rukou; tátovi to připadalo nedůstojné, tak jsme na něj ve třech zaútočily se štětci a skončilo to krásným různobarevným otiskem kníru přímo na přední straně schránky.

Napadlo mě, jestli tu schránku ještě máme. Při posledních několika stěhováních jsem ji neviděla, to ale platí tak o polovině našeho veškerého majetku – všechno vybalovat a pak zase ukládat do krabic nám nestojí za to.

Vytáhnu dvě hrsti letáků a velkých pohlednic adresovaných „Vážený sousede...“ a „Milý občane...“ a všechny je zahodím do popelnice na papír. Přidám tam i upomínku pravidelné prohlídky u zubaře z Birminghamu. Najdu tady i obálku s přáníčkem, je hezky zelená, úplně jarní, a na obálce poznám rukopis Mercedes. Vlastně mě to nepřekvapí: dnes mi teoreticky začíná virtuální škola, přednášky online s učitelem ve Francii, abych si zvykla přemýšlet a psát v cizím jazyce. Mercedes mi nikdy nezapomene poslat pohlednici k prvnímu dni školy, ať jich je v roce sebevíc.

Překvapily mě ale dvě zbývající obálky, skoro stejně velké. Na jedné je adresa napsaná velkými, úhlednými, pěkně čitelnými písmeny. Tohle písmo se dá přečíst i potom, co papír a inkoust vyblednou. Teď tvoří písmena jasné černé obrysy na svítivě růžové obálce. Bleděmodrá obálka je popsána drobným, úhledným škrabopisem, který se dá přečíst, až když párkrát zamrám.

Mercedes poslala svůj pohled přesně na čas, Viki i Eddison ovšem obvykle píšou jindy.

Tyhle dopisy ale nijak nesouvisí s přáním, které mi pošlou v květnu, tím, na které se podepíšíou všichni tři. Na tom nebude napsáno nic, dokonce tam nebude ani nic vytištěné. Budou tam jen jejich podpisy. Bude to jen připomínka, že vražda mé sestry neupadla v zapomnění. Chce to pečlivě naplánovat a přesně vědět, jak funguje pošta, pokud chtějí, aby přání nedorazilo společně s přáníčky, co mi každý rok chodí k narozeninám.

Nic vám totiž narozeniny nepomůže oslavit tak kvalitně jako připomínka, že FBI pořád ještě nemá nejmenší tušení, kdo během mnoha let zavraždil vaši sestru a řadu dalších děvčat.

V domě si svléknu vrstvy venkovního oblečení a pověším je do skříňě hned u dveří. Pak po schodech zamířím do svého pokoje a cestou ze sebe stáhnou ten zbytek. Poštu hodím na postel a oblečení na židli. Tu jsem sem přitáhla z nehostinné jídelny, aby mi trochu pomohla ten chaos zorganizovat. Dám si horkou sprchu, při níž mi zmrzlý nos i prsty bolestivě přicházejí k sobě, pak se vrátím do kuchyně a připravím si ovesnou kaši z prášku. Přidám i skořici, med a mléko a vezmu si to všechno nahoru.

Teprve když se usadím v pyžamu v posteli a ovesná kaše mi jako kouzlem zahřívá vnitřnosti, natáhnu se pro obálky.

Přání od Mercedes vypadá přesně tak, jak má. Veselý vzkaz u příležitosti návratu do školy, napsaný svítivou fixou, polovička je ve španělštině, protože Mercedes hrozně baví, když jí na oplátku píšu francouzsky. Pak vytáhnu obálku od Vikiho. Je v ní černobílá fotografie tří koček, které mají na obličejích ohromné sluneční brýle. Krátký pozdrav uvnitř nesouvisí s ničím konkrétním, je to jen pár řádků o tom, jak jeho nejstarší dcera píše z vysoké a o tom, jak v severní Virginii úporně přší. V obálce od Eddisona není napsáno nic. Je tam jen nakreslený roztržesený obrázek, přesně na hraně mezi vtipným a ošklivým.

Proč mi píšou všichni?

Pak se ale znovu podívám na přání od Mercedes. Na přední straně je tolik třpytek, že by na ně dostal alergii i jednorozec, a dojde mi, že některé ty třpytky tam nepatří. Většina ostatních třpytek je jemných a v pastelových barvách. Sem tam se ale objeví spirály lepidla s třpytkami, které je husté, trochu rozpatlané, a zanechává za sebou vyschlé hrbolky v zářivých barvách.

Jednu ze spirál otřu palcem a jemně ji odstraním. Na jednom místě se papír trochu natrhne, a nakonec to povolí. Za okamžik mám na jednom prstu přilepené hrubé kolečko lepidla a před sebou kus původního přání.

Jsou na něm motýli.

Jmenuje se Zoraida Bourretová. Je Velikonoční neděle.

Máš rád Velikonoce tak, jak se slaví v tradičních kostelech, kde mají dívky i ženy bílé krajkové šaty a klobouky zdobené stužkami nebo květinami.

Když sedíš v jedné ze zadních lavic a prohlížíš si oceán velikonočních klobouků, je to zvláštní pocit.

Letos navíc zahlédneš Zoraidu.

Už jsi ji samozřejmě viděl i dřív, jak pomáhá matce s davem mladších sourozenců. Zaslechl jsi spoustu drbů a také to, co nejsou úplně drby, ale ani to není žádná novinka. Její otec byl policista a přišel ve službě o život. I když měla Zoraida jasné plány na vysokou a čekala ji velká budoucnost, přestala se věnovat veškerým mimoškolním aktivitám a zřejmě se vzdala naděje na studia, aby mohla pomáhat doma. Dokonce jí o to ani nikdo nežádal.

Takové hodné děvče, tvrdí všechny ženy.

Takové milé dítě.

Tak úžasná sestra.

Darle Jean není vůbec podobná, ale něco v ní ti ji připomene. Už je to skoro rok, co tě Darla Jean zradila, a přesto ji pořád miluješ, stýská se ti po ní a truchlíš pro ni.

Zoraida je ale opravdu ctnostné děvče. Sledoval jsi ji dost dlouho na to, aby sis tím mohl být jistý. Ze školy chodí rovnou domů, cestou vyzvedne sourozence, udělá jim svačinu, pomůže s úkoly a vším ostatním, a skoro každý den má večeri připravenou, už když matka přichází z práce. Pak sourozence pomáhá koupat a malé chystá ke spaní. Teprve poté si sedne ke kuchyňskému stolu a pustí se do vlastních školních povinností. Trvá jí to dlouho do noci, a přesto vstává jako první, připravuje všem snídani, pomáhá jim s oblékáním a vypravuje je do školy.

A když za ní přijdou chlapci, a samozřejmě za ní chodí, protože je krásná, a když se usměje, tak se celý svět rozzáří, tak je zdvořile pošle pryč, protože rodina je pro ni důležitější.

Protože je to hodné děvče.

Když skončí bohoslužba, není těžké popadnout roztomilé plastové kabelky, které její mladší sestry zapomněly na lavici. Dvojčata je pořád někde zapomínají a vzpomenou si na ně až v půli cesty domů, a protože do kostela je to daleko a o víkendech šetří benzinem, je to vždycky Zoraida, kdo se pro ně vrací. Pokaždé nad tím potřásá hlavou, ale také se usmívá, protože dvojčata miluje a udělala by pro ně cokoliv.

Víš, že jí musíš pomoci.

Musíš se pro její dobro ujistit, že zůstane takhle dobrá, tak čistá.

Takže ukradneš ty maličké kabelky, víš, že na ně dvojčata zapomenou, a čekáš, až se pro ně vrátí. Kostel se vyprázdní rychleji než obvykle, všichni míří domů na velikonoční nadílku, na slavnostní oběd a setkání s rodinou. Sedíš ve stínu a čekáš, a tady už přichází, ovívá se při tom kloboukem. Je naškrobený, zdobený bílými krajkami, tuhý, zdobený broskvově zbarvenými stužkami pro-

pletenými okolo krempy a kolem dýnka. Broskvová a bílá působí proti její tmavé kůži strašně měkce. Na šatech má jako korsáž přišpendlený jediný fialový květ lilie, skoro až u ramene.

Přistoupíš k ní zezadu, kroky tlumené tenkým kobercem, a ústa jí zakryješ dlaní. Prudce se nadechne, začne křičet, ale ty jí krk sevřeš předloktím. Brání se, ale ty víš, jak dlouho ji máš svírat, a na konec ztratí vědomí.

Šaty má bílé a úplně čisté. Je nevinná. Nedokážeš snést pomyslení, že to pokaziš.

Takže když za nějakou chvíli přijde jeden z jejích bratrů, který o ni má starost, protože se hned nevrátila domů, najde ji položenou před oltářem. Kolem hlavy má naskládané fialové květy lilií jako svatozář, oblečení leží úhledně složené na lavici, na vršku hromádky je položený klobouk a vedle jsou její prosté boty s přezkou. Hrdlo má proříznuté jediným čistým řezem, protože v bezvědomí se nemohla bránit.

Bez bolesti a beze strachu.

Nedostane příležitost padnout, jako se to stalo Darle Jean, nebude muset čelit pokušení a zradě.

Zoraida Bourretová zůstane hodným děvčetem.

Eddisonův byt nikdy nebude jako ze žurnálu. Není tam útulno ani to tam není domácké. Pokud bychom měli pojmenovat, jaký má styl, řekněme, že působí institucionálně. Je tam pořádek. Dokonce i nádobí ve dřezu je opláchnuté a úhledně vyskládané, když čeká, až vyprázdní a znovu naplní myčku. Není tu ale skoro

nic osobního. Stěny jsou natřené stejným odstínem bledě žluté, jako už byly, když se sem nastěhoval. Nad okna pověsil záclony, částečně proto, že žaluziemi sem pronikalo příliš mnoho světla, a částečně proto, že opravdu nemá rád, když mu někdo nahlíží do bytu. S výjimkou jídelního stolu, což je vesele zbarvená příšernost s kachlíčky místo vrchní desky, kterou Priya a její matka zachránily ze zrušené mexické restaurace a daly mu ji jako vtip, je tu jen tmavý, čistě účelový nábytek. Filmy a knihy má uložené ve skříni kousek od televize.

Obecně se dá říct, že to takhle Eddisonovi vyhovuje. Když se vrací z terénu, často přichází z domovů různých lidí, je svědkem toho, jak si lidé přizpůsobují místa, kde žijí, a tak je vděčný za to, že má nějaké neutrální místo, kde se může dát zase dohromady. Možná je v tom i trochu paranoi. Není si jistý, jestli v pořádkových silách zná byt jediného člověka, který by žil bez neustálého, nikdy vysloveného strachu, že se mu jednoho dne bude chtít někdo pomstít na jeho blízkých. Když své blízké nebude nikomu ukazovat, když nenechá všem na očím povalovat důkazy svých slabostí, dokonce ani u sebe doma, bude se cítit bezpečněji.

O sestru nepřišel proto, že začal pracovat pro FBI – bylo to právě naopak. Přesto nesnese myšlenku, že by mohl do nebezpečí uvést třeba své rodiče, tety, strýce a bratrance se sestřenci, se kterými se někdy vídá.

Dnes ale strávil celý den zíráním do papírů, které mu pravděpodobně zabere celý zbytek týdne. Nemůže si pomoci a uvědomí si, že místo, kterému říká domov, je naprosto sterilní.

Převlékne se z obleku, usadí se na gauči a otevře si krabičku s hotovým jídlem. Vikiho máma i manželka jsou v podstatě svě-

tice a mockrát mu nabízely, že ho naučí pořádně vařit, jediné, co ale jakž takž zvládne, je nudlová polévka ramen a těstoviny se sýrovou omáčkou z pytlíku. Ačkoli si z něj kvůli tomu Ramirezová dělá legraci, nesouvisí to nijak s tím, že je muž. Prostě ho to pokaždé v půli příprav přestane bavit.

Je si celkem jistý, že by se domácímu nechtělo po několikáté přemalovávat skvrny od kouře na stropě v kuchyni.

Osobní fotografie, cokoli, co se týká jeho samotného nebo někoho blízkého či nějakého místa, které má rád, to všechno je pečlivě uložené v krabicích od bot, zastrčených úplně vzadu v šatně jeho ložnice. Když se chce na něco podívat, má tu možnost, ale kdokoli cizí by je hledal jen těžko. Pár fotek si ale přece jenom vystavil a radši si teď prohlíží tyhle fotografie, než aby se snažil najít v televizi zápas, na který by se dalo dívat.

Nepamatuje si, co Priye odpověděl, když ho přijely s matkou vyzvednout na grilování u Vikiho doma a ona se ho ptala, proč nemá nikde žádné fotky. Bylo to během té krátké doby, kdy bydlely ve Washingtonu. Má dojem, že si vzpomíná, jak o tom mluvil s její matkou, ačkoli jí nevysvětloval žádné důvody, proč tomu tak je. Deshani Sravastiová je ale výjimečná žena a má neuvěřitelně vyvinutou (a trochu děsivou) schopnost uhodnout, co se lidem odehrává v hlavě. Nejspíš si všimla, že nemá nikde žádné obrázky, ještě než se o tom zmínil, a nejspíš taky poměrně přesně uhodla, proč tomu tak je. Takže o tom Priye možná řekla sama.

Takhle tedy začala dobrodružství zvláštního agenta Kena. Není si jistý, od koho Priya postavičku Kena dostala – podezírá z toho jednu z Vikiho dcer –, ale ušila mu oblek a maličkou tmavomodrou větrovku, která má vzadu velikými žlutými písmeny

napsáno FBI. Kamkoli s matkou cestují, zvláštní agent jezdí s nimi a fotí se se slavnými či zajímavými památkami, na které narazí. Eddison si několik těch fotek zarámoval a pověsil je do oblouku nad televizí.

Nejradši má fotografii z Berlína. Panenka je ohnutá v pase obličejem dolů vedle sklenice piva naplněné asi do čtvrtiny. Kdyby se Ken postavil, sklenice bude vyšší než on. Pod větrovkou vykukují maličké kožené kalhoty. Je si celkem jistý, že Priya je jediný člověk, kterého zná, komu by vůbec nevadilo na veřejnosti opít panenku. Fotky nepodepisuje ani nedatuje, jen u méně známých pozadí připíše místo. Jsou osobní tím, jak vznikají, a přitom působí neutrálně.

Bezpečně.

Zazvoní mu telefon a vibracemi začne poskakovat po konferenčním stolku. Podezíravě se na něj zadívá, až si vzpomene, že mu měla volat Priya. „Tak co, je v novém městě spousta zajímavých věcí?“ zeptá se rovnou namísto pozdravu.

„Zajímavý je docela dobrý slovo,“ souhlasí ona. „Nákupní centra tu zvláště vyzařují směsici dobrého úmyslu a naprosté rezignace.“

„Konečně jsem se dostal k tomu, abych si v prosincovém *Economistu* přečetl profil tvé matky,“ řekne on. „Je to působivé.“

„Rozhovor nezačal zrovna dobře. Pořád se vyptával na Chavi a na tátu a mámě se to vůbec nelíbilo.“

Vůbec nelíbilo v případě Deshani Sravastiové znamenalo, že její oběť měla štěstí, že unikla, aniž by si načurala do kalhot. Evidentně z *Economistu* poslali někoho odolnějšího, protože zbytek interview nedopadl špatně.

„Zlepšilo se to, když opustil osobní témata,“ pokračuje Priya. „Máma hrozně ráda vykládá o tom, jak hasí různé průšvihy na jednotlivých pobočkách.“

„Jsem rád, že ji za to uznávají.“ Vyděsilo ho, když vešel do knihkupectví a na obálce časopisu uviděl obličej Deshani, její přímý, vyzývavý pohled, palčivý i na fotografii. U článku bylo fotografií víc, jedna z její kanceláře v Birminghamu a na další seděla s Priyou doma na gauči.

Nepřekvapilo ho, když si přečetl kredit napsaný drobným písmem, který fotografie připisoval Priye. Alespoň ty, na kterých sama nebyla.

Následuje okamžik ticha, maličké zaváhání. To Priya rozhodně nemá ve zvyku. Tohle děvče mu deset minut poté, co se poprvé setkali, hodilo na hlavu plyšového medvěda a oznámilo mu, že se nemá chovat jako zasranej zbabělec. Od té chvíle z nich byli přátelé.

Obecně raději moc nezkoumá, co to vypovídá o něm.

„Co se děje, Priyo?“

„Jste v pohodě?“

Otázka ho zamrazí, docela bezdůvodně, a on zabodne plastovou vidličku do krabičky s nudlemi. „Co tím myslíš, náš tým? Jo, jsme v pohodě.“

„Určitě? Protože dneska mi od všech tří z vás přišly pohledy.“

A sakra.

Neměl tušení, že jí bude psát i Viki, ale měl si uvědomit, že bude psát Ramirezová. Bylo by to míně nápadné, kdyby jí přišly jenom dva?

Tohle je ale Priya, dcera své matky. Ani jedna z nich nikdy nepotřebovala všechna fakta, aby z nich logickým úsudkem dospěla z bodu A do bodu M.

„Nemusíš mi říkat, co se děje. Je mi jasné, že o tom třeba nechceš nebo nemůžeš mluvit. Jen mám starosti.“ A zase to zaváhání, našlápnutí na led, než udělá další krok. „Mercedes zakryla motýly na pohledu lepidlem se třpytkami.“

Kurva.

Jenže minulé úterý, když pohled posílal, měli všichni příšerný den. Nemělo by ho to překvapit.

„Já to zformuluju trochu jinak,“ pokračuje ona. „*Budete* všichni v pořádku?“

Eddison o tom chvíličku zapřemýšlí a nechá to vědomí proniknout až do kostí, jako by se tam nacházela správná odpověď. Priya už nic dalšího neříká, netlačí na něj, nerýpe ani ho nenutí k odpovědi. Naučila se čekat.

Motýli uměli čekat dokonale, někteří lépe, jiní hůř. Většina těch, co zůstala, už čekat neumí.

Nebyl zrovna v Zahradě, když vytáhli těla dívek, co zemřely těsně před výbuchem nebo při něm. Byl zrovna na cestě zpět z Quantica a prázdnotu, která v něm vznikla po odhalení případu, v něm pomalu naplňoval vztek.

Zatímco zjišťovali, co se s dívkami dělo, začal si pomalu uvědomovat, že tenhle děsivý případ už s nimi zůstane navždy. Ne že by nemohl být právně uzavřen; to se nakonec podaří. Časem. Tenhle případ ale nešlo vyřešit, odložit a vrhnout se na další. Dokonce to nebylo něco, o čem by se dalo zpětně bez emocí přemýšlet, pokud bychom měli reflektovat vývoj celé kariéry.

Tenhle případ vás mohl zničit, naprosto vás na celý zbytek života rozložit, protože jak může někdo udělat něco takového?

A protože se ptá Priya, Priya, která ví líp než většina ostatních, co to znamená nebýt v pohodě, tak se zamyslí nad tím, co jí může a nemůže říct. Nakonec se rozhodne, že se to stejně dozví ve zprávách, a nebude to ona, která tu informaci sdělí novinám.

„Jedna z přeživších ze Zahrady minulý týden spáchala sebevraždu.“

Ozve se neurčitý zvuk, spíš na znamení toho, že Priya přemýšlí, ne že by mu odpovídala.

„Nebylo to žádné překvapení,“ pokračuje. „Ne u téhle dívky. Spíš nás překvapilo, že to neudělala dřív.“

„A rodina?“

„Zlomilo ji to, když byla ještě uvnitř. Rodina dílo zkázy dokonala... Ona je ale...“

Dopoví to za něj. „Třetí,“ řekne prostě. „Tři sebevraždy za méně než čtyři měsíce.“

„K dalším dvěma dívkám nám psychologové dali varování, přesně v jejich zprávě zaznělo: ‚Spíš ano, než ne.‘“

„A ostatní?“

„To se uvidí časem.“ Nenávidí tuhle frázi, a ještě víc nenávidí to, jak je lživá.

„Pár z nich bude... asi ne úplně v pořádku, hádám, ale tak v pořádku, jak to jen jde. Když je něco ohroží, budou schopné spálit svět na prach a vzít ho s sebou do pekel.“

„Čtyři měsíce jsou krátká doba.“

„Necelé čtyři.“

„Necelé čtyři,“ souhlasí Priya smířlivě, ne proto, že by to bylo důležité, ale proto, že cítí, jak je rozbolavělý. Mělo by mu to vadit víc, než mu to skutečně vadí. Vždyť je agent FBI, prokristapána, a když už musí přiznat slabost sám sobě, nepotřebuje, aby ji viděl ještě někdo jiný.

„Tys o tom někdy uvažovala?“ zeptá se jí najednou.

„Ne.“ Odpověď je jednoznačná, ale ne okamžitá. Nezní ani defenzivně, ani přemýšlivě. „Chavi byla velkou částí mého světa, ale nebyla celý. I když mi to zlomilo srdce a dodnes nejsem v pořádku, zároveň mě to strašně naštválo. A v tom je ten rozdíl, ne?“

„Ano?“

„I kdyby ne, tak tam jsou i další věci. Sebrali mi sestru, nepřišla jsem ale o svobodu, o svoji identitu, a neměla jsem jasně určené datum, kdy umřu.“

Datum spotřeby, jak tomu říká jedna z přeživších ze Zahrady. Jako na lahvi s mlékem.

Cítí, jak se mu v žaludku obrací jeho krevetové lo mein.

„Já přišla o sestru. Motýli přišli o sebe samotné. Minimálně v tomhle je rozdíl.“

„Věděli jsme, že to udělá. Varovali jsme její rodiče, prosili jsme je, ať využijí pomoc, kterou jsme jí nabízeli.“

„Chceš říct, že je prosil Viki.“

„A Ramirezová,“ dodá bez ostychu, protože on na prošení není zrovna expert.

Líp se mu vždycky dařilo s podezřelými než s oběťmi. Což je další věc, která o něm nejspíš vypovídá víc, než by měla.

„To, že něco víš, nijak nezmění to, jak se potom cítíš.“

Je to tak ale opravdu? Není to zrovna otázka, o které musí dlouho přemýšlet. Muž, který zavraždil její sestru, je dosud na svobodě. I kdyby zjistili, kdo to je, Chavi to k životu nevrátí.

„A seznámíš mě s nimi někdy?“ zeptá se tedy.

Zamrká a málem si telefon odtáhne od ucha, aby se na něj podíval.

„S kým?“

„S těmi, které radši zapálí svět, kdyby měly samy shořet. Mám dojem, že bychom si mohly rozumět.“

Nechtě ho to rozesměje. „Aha, ony jsou... ony... ne. Ne, v žádném případě, s těmi tě nikdy neseznámím,“ řekne přísně a mozek teprve se zpožděním přemítá o veškerých dopadech tohoto výroku. Kristepane, Priya by si s Inarou a s Bliss rozuměla jako nikdo jiný. Sakra práce. Ne.

Její měkký, tlumený smích, jen takové vydechnutí, mu trochu uvolní to ztvrdlé místečko, které cítí na hrudi, a je zvláštní, jak je mu najednou líp i hůř.

Co se ale týče jeho vlastního dobra a dobra celého světa, bude mnohem lepší, když se tyhle dívky nikdy neseznámí.

Sakra, zaspala jsem. Ze spánku mě vytrhne panika a já sebou plácám, když se pode mnou propadá postel. Nebo to tak alespoň působí. Odrazím se od matrace a mnu si oči pěstmi, abych se zbavila ospalků. V pokoji je tma, z chodby sem ale dopadá dost světla, abych dokázala rozeznat obrys matky, která stojí nad

mýma nohama s rukama v bok a vypadá u toho jako Superman. Rám postele zavrže pod její váhou.

Zasténám a plácnu sebou zpátky do postele. Obličej si zakryju polštářem. „Co to má znamenat, mami?“

Zasměje se a padne na postel vedle mě. Z úst cítím závan vůně kávy, je to známý, vřelý pocit, dýchne mi na krk a obejmeme mě jednou paží. „To, že můžeš chodit do školy v pyžamu, ještě neznamená, že nemusíš vstát v rozumnou hodinu.“

„Je venku ještě tma?“

„Ano.“

„V tom případě to není rozumná hodina.“

Máma se jen znovu zasměje a zdvihne polštář, aby mi na tvář přilepila pusu. „Vstávej, miláčku. Udělám ti snídani.“

Máma umí skvělé vafle. Možná, že kvůli nim by to stálo za to – vylézt z postele.

Máma odchází do práce hned po snídani. Já zbytek dopoledne strávím tím, že se snažím donutit svůj mozek, aby začal fungovat francouzsky, konkrétně v matematice, přírodních vědách a dějepisu. Toho mám snad nejvíc – nikdy mi nedocházelo, jak moc byl můj dějepis zaměřený na USA, dokud jsem se nezačala pokoušet dohnat spolužáky, kteří na mě čekají letos na podzim.

Když už mě z přetlaku cizího jazyka začíná bolet hlava, všechno odložím a zabalím se do osmi nebo deseti vrstev teplého oblečení, abych dokázala vyjít ven. Je jasný, ale chladný den. Bože, je hrozná zima.

Napadne mě, proč se veteráni rozhodli spokojit s ohřívacími lampami, místo aby šli prostě někam dovnitř. Těsně vedle pa-

vilonku je taková zima, že by vám mohly snadno umrznout prsty, a přitom mají na dosah ruky tři různé pobočky Starbucks. Na to se jich ale ptát nehodlám. Dnes s nimi budu poprvé hrát šachy a musím si svoje místo zasloužit. V každé skupině tyhle věci fungují stejně.

„Tady, Modráčku, dneska hraješ se mnou,“ oznámí mi veterán z Vietnamu s nosem jako bambule, ještě než přejdu přes trávník.

Ostatní se nad přezdívkou uchechtnou, ale docela mimochodem. Na čele nosím bindi, modrý kámen zasazený do stříbra, ve stejné barvě, jako je můj piercing v pravé nosní dírce. Když si stáhnou čepici, ve vlasech mi jasně vyvstanou modré prameny. Ten, kdo mě pojmenoval, zamrká, když vidí moje vlasy, a pak se zasměje, jako by sám sobě dával za pravdu.

„A jak mám říkat vám?“ zeptám se, když přelézám lavičku.

„Tomuhle ošklivému hajzlíkovi můžeš říkat Korgi, slyšíš?“ houkne muž vedle něj a nevšímá si toho, že mu Korgi právě zarazil loket do žeber. Mají stejné čepice a mě napadne, jaké to musí být, když s někým překonáš peklo, a pak ti ten dotyčný zůstane a můžeš se o něj opřít.

Jejich peklo je jiné než to moje, ale někoho ztratit je pokaždé v něčem stejné. Máme s mámou jedna druhou, i když jejich válkou jsme si neprošli.

Někteří z ostatních se mi představí, zatímco s Korgim skládáme naše šachové figurky na šachovnici. Je tu Steven, Phillip, Jorge, a vedle Korgiho Smíšek, ten je možná trochu opilý. Ostatní se soustředí na šachy. Z rohu, který je zřejmě jeho výso-
stným územím, se na mě maličko usměje Serža a zamává mi,

načež se vrátí zpátky ke hře. Hraje s tím bezvýrazným chlapíkem, co jsem s ním mluvila posledně.

Když s Korgim rozehráváme, Smíšek a Jorge věnují naší hře víc pozornosti než té své. Oba mi radí, i když každý jinak. Až na Smíškův úvodní úlet se chovají, jak nejlépe umí, a to je co říct. Někdy jsou extrémně milí, jindy zase rezervovaní a zdvořilí, a přitom mluví hrubě, což zřejmě v jejich nadřizených způsoboval kdysi dávno nezřízenou pýchu. Jakmile si uvědomí, že je poslouchám, začnou koktat omluvy. Já se s nimi ale směju, a tak se postupně uvolní a vrátí se zřejmě ke své obvyklé dynamice, nebo alespoň tak blízko k ní, jak je to v dámské přítomnosti možné.

„Myslel jsem, žeš říkala, že hrozně ráda hraješ,“ říká Korgi podezíravě, když nade mnou podruhé lehko vyhrál.

„Netvrdila jsem, že jsem v tom dobrá.“

„Což je fajn,“ podotkne Jorge.

Táta hrál šachy tak hrozně, že prohrát s ním bylo mnohem těžší než porazit většinu rekreačních hráčů. Jakmile jsem zjistila, že lidé mají větší tendenci mě nechat hrát, když jim ode mě nehrozí porážka, začala jsem se podle toho chovat. Možná prohrávám kvůli tátovi, ale taky je to taková zvláštní forma pragmatismu. Když prohrávám, můžu si to užít bez nátlaku a zbytečných dramat.

Stavíme figurky zpátky na šachovnici, přichází Smíšek, aby zaujal moje místo, a hrozí Korgimu, že ho zmlátí do kuličky za nějakou domnělou urážku. Korgi se směje od ucha k uchu.

Muži umí dát najevo lásku těmi nejzvláštnějšími způsoby.

„Pojďte si se mnou zahrát, slečno Priyo,“ zve mě Serža a staví figurky na šachovnici.

Všichni se přesouvají, hledají si nové protihráče a dohadují se, jakou barvu budou hrát. Ujmu se místa divného chlapíka, ten se ale jen posune naproti (relativně) mladému veteránovi z operace Pouštní bouře, který se představil jako Štěk.

U Korgiho a Smíška jsem se na nic nevyptávala, ale Štěk?

Zašklebí se, tváře mu zružoví a nesměle, ale zeširoka, se na mě usměje. „To jméno mi dali už jako základákovi,“ zamumlá. „Seržant se za mě vždycky připlížil a zařval mi rozkaz rovnou do ucha. Skoro pokaždý jsem vyskočil půl metru do vzduchu. Tak mi začali říkat Štěk.“

Podobné přezdívky se většinou udrží.

Divný chlápek se na mě podívá s lehkým úsměvem, ale nepředstaví se mi. Neptám se ho. Je na něm něco divného a nechci, aby si zdvořilost spletl se zájmem.

Serža se na hru moc nesoustředí. Nesleduje své tahy a zapomíná, kdo je na řadě. Občas se nechá unést nějakým příběhem a neuvědomí si, že je na tahu. Nepřipomínám mu to, když nepůsobí úplně zmateně. Mnohem radši totiž poslouchám historky o tom, jak se s kumpány opili výborným vínem v opuštěném francouzském zámku a jak učili krávu lyžovat. Je trochu těžké si toho staříka představit v dobách, kdy překypoval energií, ale nemohl být o mnoho starší než já, když ho poslali do Evropy.

Chvilkami Štěk pohlédne na naši šachovnici a jen pochybovačně potřese hlavou, případně se na mě ironicky zahledí. Pokrčím rameny, ale nic mu nevysvětluju. Je to moje věc.

V půli naší druhé partie Serža začne dřímat. Jeden z veteránů z Koreje, který se představil jako Pierce, staříkovi přehodí přes ramena ještě jednu deku, zastrčí mu ji až pod bradu a přikryje

mu ruce. „V obchodě nám nabízeli, že můžeme chodit k nim do kavárny,“ prohodí mrzutě. Myslím, že se stydí za to, jak moc je na staříka hodný. „Serža prohlásil, že je sice starý, ale ještě není mrtvý, a buď budeme chodit sem, nebo nikam.“

„Na tom, být hrdý, není nic špatného,“ odpovím. „Aspoň ne tehdy, když máš kamarády, kteří tě udrží při zemi.“

Vydešeně zamrká a pak se na mě usměje.

„Stejně bych měla jít. Mám na zítra něco do školy,“ sklouznu z lavičky a protáhnu si ztuhlé a bolavé svaly. „Přijdu zase v pátek, jestli je to v pohodě.“

„Přijď, kdykoli budeš chtít, Modráčku,“ řekne Pierce. Dojde mi, že jediný, kdo mě bude oslovovat Priyo, bude asi Serža. „Rádi tě uvidíme.“

Na hrudi pocítím malý záchvěv tepla. Za ta léta už mě akceptovali ve spoustě šachových kroužků, teprve tady se ale po Bostonu cítím opravdu vítaná.

Upravím si kabát, natáhnu si zase čepici a zamířím přes parkoviště do samoobsluhy, abych si koupila něco teplého k pití. Díky vyhřívacím lampám je v pavilonku příjemně, byť ne úplně teplo, ale domů to mám dost daleko na to, aby mi cestu dokázalo zpříjemnit kakao.

V kavárně musím vystát docela dlouhou frontu. Zdá se mi, že za to může nový barista, který je tu na to sám a snaží se vyhovět neustále se měnícím objednávkám celého davu starších dam oblečených převážně do fialové a červené.

Existuje nějaké slovo pro dámy s červeným kloboukem?

Vedle fronty, jen nedaleko ode mě, se kdosi usadí na židli a svůj těžký hnědý kabát si přehodí přes další židli. Je to ten

divný chlapík od šachů. Z kapsy kabátu vytáhne knížku. Je to velký paperback, otřepaný a otrhaný tak, že ani nejde přečíst titulek. Stránky se u okrajů kroutí, hřbet je polámaný a přední i zadní strana chybí úplně. Knihu otevře, ale ani se do ní nepodívá.

Dívá se totiž na mě. „Zdá se mi, že dát si něco k pití je to nejrozumnější, co se tu dá dělat.“

Proč nestojí ve frontě?

Neklidně se zavrtím a trochu se odtáhnou. Není ode mě ani tak blízko, jen mi připadá vlezlý. Nejspíš bych mu taky neměla říkat *ten divný chlápek* – to je přesně to, co z vás pak v té nejméně vhodné chvíli vypadne a jsou z toho problémy. „Myslím, že jsem nezachytila vaše jméno.“

„Myslím, že jsem vám ho neříkal.“

Fronta se posouvá kupředu a já také. Jedna z fialovo-červených dam nadává baristovi, který vypadá, že se za chvíli sešype.

„Venku je zima,“ říká muž po trochu příliš dlouhé prodlevě.

„Je únor a jsme v Coloradu.“

„Vypadá to na dost chladnou procházku,“ pokračuje on a buď vědomě, nebo nevědomky, ignoruje můj sarkasmus. „Chtěla byste svézt?“

„Ne, díky.“

„Máte ráda zimu?“

„Potřebuju trochu pohybu.“

Neotočím se, ale cítím, jak si mě prohlíží odshora dolů. „To teda nepotřebujete, sluší vám to tak, jak jste.“

Co si to sakra ty lidi dovolují?

Posunu se zase o kousek dál, takže už na mě nemůže jen tak mluvit, a za pár minut už stojím u pultu. „Jednu horkou čokoládu, prosím.“

„A vaše jméno?“

„Jane.“ Platím, vezmu si drobné a posunu se podél pultu k místu, kde mi vydají kelímek s nápojem. Dámy s červenými klobouky tvoří hlouček kolem pultu s cukrem a dalšími přísadami a pomalu se přesouvají do jednoho kouta, kde k sobě přirazí pár stolů.

„Jean!“ volá barista. Skoro.

Propletu se posledními opozdilci z červeno-fialového davu, seberu svoje pití a zaměřím ke dveřím.

„Brzo se stmívá. Jste si jistá, že nechcete svézt?“ nabídne mi divný chlápek, když procházím kolem něj.

„Ano, jsem si jistá, díky.“

„Jmenuju se Landon.“

Ne, jmenuješ se Úchyl.

Přikývnu a odejdu pryč.

Úchyláci jsou něco, s čím je bohužel v životě nutné počítat. Sledovala jsem, jak Chavi od nejtělejšího dětství obtěžují nejruznější podivíni, a i já jsem se s tím musela potýkat ještě dávno předtím, než jsem přišla do puberty. Nikdy jsem nezažila, že by si někdo troufl obtěžovat naši mámu, ale jsem si jistá, že i to se stává. Nejspíš to jen dělají o něco nenápadněji.

V poštovní schránce najdu jen jedno překvapení: obyčejnou bílou obálku se zpáteční adresou, kterou neznám, ale moje adresa je napsaná Vikiho hranatým tiskacím písmem. Známk

je orazítkovaná v Quanticu. Doma ze sebe stáhnou vrstvy teplého oblečení a pověsím je do skříně, načež se otočím k vysokému stolečku u paty schodiště, co má desku z kachliček. Čtyři kachličky pokrývá motýl s roztaženými křídly, celý v odstínech jemné, snové zelené a fialové. Téměř úplně ho ale zakrývá věneček ze žlutých hedvábných chryzantém, tlustá červená svíčka a rámeček s fotografií.

Tady teď bydlí Chavi, v tomhle rámečku i v dalších, jemu podobných. Rámeček je jemně pozlacený, a ještě pokrytý zlatými trpytkami, které jsou v levém horním rohu už setřené. My tři jsme se nemohli rozhodnout, kterou fotografii zarámujeme. Věděli jsme, která je naše oblíbená, která Chavi vystihuje nejlíp, zároveň to ale byla tatáž fotka, kterou používala policie a média, která se dala najít všude na internetu a visela na každém nároží s žádostí o informace. Nakonec jsme vybrali tuhle. Byla to prostě ona.

Fotka je z posledního ročníku na střední škole, a ačkoli má stejné neutrální šedé pozadí a Chavi na ní zaujímá nepřírozonou pozici, kdy si pěstí podpírá bradu, přesto z ní vyzařuje její osobnost. V očích jí září světlo, kolem očí má výrazné černé řasy a blyštivé zlatobílé stíny. Ústa jsou jako rudá rána a doplňují rudé prameny vlasů. Bindi a piercing v nose má z červeného kamene a jasného křišťálu zasazeného ve zlatě. Vše vyzařuje odvahu a vřelost, jako ostatně celá její osobnost. Pleť měla tmavší než já, byla spíš po tátovi, takže barvy ještě víc vyniknou. Nejzajímavější na té fotografii je ale to, že Chavi úplně zapomněla, že ji ten den čeká focení. Celé ráno si hrála s novou krabičkou pastelových barev, pak hrozně pospíchala, aby to stihla, a stejně